

[Annelise Gotfredsen]

tigt, og det er et af formålene for den borgerlige regering med justitsministeren i spidsen at sikre retsbevidstheden og naturligvis også ud fra humane hensyn at styrke følelsen for retsbevidstheden ved bl.a. at tage skyldige hensyn til ofre for forbrydelser.

Jeg skal ikke komme ind på, hvad regeringen har foretaget i dette øjemed, og hvad det ikke er lykkedes at gennemføre. Men det forslag, vi her behandler, hilser det konservative folkeparti velkommen som et led i de førnævnte hensyn.

Der er nu foreslået et egentligt retskrav, som skal være bindende. Tidligere gav man erstatning ud fra et billighedssynspunkt, og der har kunnet ske nedsættelse eller bortfald af erstatning i videre omfang, end det vil være muligt efter almindelige erstatningsretlige regler om egen skyld og accept af risiko.

Nu foreslås der som sagt et egentligt retskrav, og det er væsentligt at fastslå, at det nu vil kunne undgås, at den administrative myndighed efterfølgende anlægger en anden vurdering end den, som en domstol har anlagt i en sag om samme sagsforhold.

Lovforslaget fastsætter bl.a. også maksimumsgrænser, og det kan forekomme naturligt, at man også må tage hensyn til, at loven ikke medfører helt urimelige udgifter for staten. Disse grænser skal ses i forhold til lovændringen om erstatning i erstatningsansvarsloven, som blev vedtaget i foråret.

Jeg er enig med den socialdemokratiske ordfører i, at det er væsentligt, at der kommer hurtigt afgørelser i sådanne sager.

Vi ser positivt på lovforslaget og er villige til at drøfte detaljerne under udvalgsbehandlingen.

Bjørn Elmquist (V):

Det er et gammelt ønske fra mit parti, der hermed går i opfyldelse. For mere end 10 år siden var der venstrefolk her i tinget, der rejste spørgsmålet om, hvordan man på bedre vis kunne beskytte ofre for forbrydelser, og vi har lige siden arbejdet ihærdigt for, at det skulle være muligt i den danske kriminalpolitik at skaffe offeret en mere central plads, større opmærksomhed, end det har været tilfældet hidtil.

Der er mange mennesker, der har ment, at vi har interesseret os for meget for, hvad forbryderne gjorde, og hvordan vi kunne resocier-

alisere dem. Det er en stor opgave, og man må sige, at hvis den lykkes, bliver der ikke tale om så stor en kriminalitet, men med det lovforslag, som ligger foran os i dag, føler vi faktisk, at vi er kommet et godt stykke ad vejen med det, vi har været i gang med de sidste 10-12 år.

Jeg skal ikke komme med mange bemærkninger til de enkelte forslag, for enkelthederne, de enkelte detaljer, i ministerens forslag kan vi tilslutte os.

Jeg synes, jeg her især vil fremdrage noget, som er blevet nævnt fra talerstolen allerede: reglen om, at politiet skal orientere de skadelidte om disse bestemmelser. Det synes vi er en helt fin del af ministerens forslag.

På et enkelt punkt kunne vi måske godt ønske os at forholdene var anderledes, men da vi jo er med i regeringen og er klar over, hvordan situationen er økonomisk, synes vi, at ministerens forslag også på det punkt er udmærket. Det har at gøre med maksimumsgrænsen. Vi kunne måske godt have ønsket, at de maksimumsgrænser, der her fastsættes, var kommet noget højere op, men som sagt er de økonomiske forhold ikke til det i dag, og dertil kommer, at man vel kan sige, at som skadeserstatningerne i disse år tilkendes af domstolene, ser det ud til at være rimeligt. Om det så i løbet af nogle år kan gå hen og blive en art spændetroje, ved jeg ikke, men vi må jo nøje følge udviklingen.

Men vi kan fra mit partis side støtte dette lovforslag og er glade for, at det er blevet fremsat.

Leif Hermann (SF):

Vi har i socialistisk folkeparti i de senere år været meget stærkt i tvivl om, hvorvidt udmålingen af såvel sociale ydelser som visse erstatningsydelser rimeligt har kunnet finde sted efter et skønsprincip, og det er derfor med, jeg vil ikke sige taknemlighed, men i hvert fald en positiv indstilling, vi modtager de ændringer i offererstatningsloven, som justitsministeren har fremsat forslag om her. Det er af både retssikkerhedsmæssige og administrative grunde væsentlig enklere at arbejde med et retsprincip end med et skønsprincip.

Imidlertid er det kun tildelingen af erstatningsydelserne, der hviler på et retsprincip. Selve udmålingen af ydelserne, dvs. ydelser-